

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 327/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť R. V. a B. V., zastúpených advokátom JUDr. Vladimírom Fraňom, Haškova 18, Nové Mesto nad Váhom, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 52/2011, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob 198/2011 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. VI/3 Pz 103/13/1000-9 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. V. a B. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2014 doručená sťažnosť R. V. a B. V. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie

svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 52/2011, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob 198/2011 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 Pz 103/13/1000. Na základe výzvy ústavného súdu zo 14. apríla 2014 sťažovatelia podaním doručeným ústavnému súdu 26. mája 2014 svoju sťažnosť doplnili.

Z obsahu sťažnosti, jej doplnenia a jej príloh vyplynulo, že návrhom podaným na okresnom súde 11. júna 2007 sa sťažovatelia domáhali obnovy konania vedeného Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. BN-3Cb/13/1997. V označenom konaní boli sťažovatelia rozsudkom sp. zn. BN-3Cb/13/1997 z 19. júna 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Cob 99/2006 z 31. januára 2007 zaviazaní zaplatiť spoločnosti Slovenská konsolidačná, a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), pohľadávku v sume 21 956,80 Sk s príslušenstvom z titulu úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobkyne. Sťažovatelia odôvodnili svoj návrh tým, že znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. P. v pôvodnom konaní na zistenie nesplateného zostatku úveru bol nesprávny, čo bolo neskôr potvrdené aj znaleckým posudkom znalca Ing. K., ako aj závermi stanoviska vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline. Podľa sťažovateľov ide o dôkazy spochybňujúce závery pôvodného znaleckého posudku, ktoré sú spôsobilé privodiť pre nich priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktoré nemohli použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní. Okresný súd uznesením sp. zn. 5 Cb 52/2011 z 25. októbra 2011 návrh sťažovateľov na obnovu konania ako nedôvodný zamietol. Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd uznesením sp. zn. 16 Cob 198/2011 z 30. novembra 2012 odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Potvrdzujúce uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 4. januára 2013.

Proti právoplatnému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Cb 52/2011 z 25. októbra 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Cob 198/2011 z 30. novembra 2012 podali sťažovatelia generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania,

ktorý odôvodnili tým, že napadnuté uznesenia boli vydané v konaní postihnutom inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a napadnuté rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Podnet sťažovateľov vybavila Krajská prokuratúra v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) oznámením sp. zn. Kc 120/13 zo 4. septembra 2013 o jeho odložení. Opakovaným podnetom na podanie mimoriadneho dovolania postúpeným generálnej prokuratúre 4. decembra 2013 krajskou prokuratúrou sťažovatelia žiadali o preskúmanie zákonnosti vybavenia ich predchádzajúceho podnetu. Generálna prokuratúra informovala sťažovateľov o vybavení opakovaného podnetu listom č. k. VI/3 Pz 103/13-5 z 19. decembra 2013, v ktorom sťažovateľom oznámila, že po preskúmaní k veci sa vzťahujúceho spisového materiálu nezistila skutočnosť odôvodňujúca podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra sa stotožnila s argumentáciou súdov konajúcich vo veci sťažovateľov, ktoré zhodne skonštatovali, že znalecký posudok Ing. K. nie je takým dôkazom, ktorý navrhovatelia nemohli bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. V oznámení o vybavení opakovaného podnetu generálna prokuratúra zároveň upozornila sťažovateľov, že *„Vaše prípadné ďalšie podnety v tejto veci, pokiaľ v nich neuvediete nové skutočnosti, prokuratúra vybavovať nebude“*. Na oznámenie o vybavení opakovaného podnetu sťažovatelia reagovali *„doplnením“* doručeným generálnej prokuratúre 22. januára 2014, v ktorom uviedli nové skutočnosti, ktoré podľa ich mienky odôvodňujú podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra listom č. k. VI/3 Pz 103/13/1000-9 z 31. januára 2014 oznámila, že ani po preskúmaní novo doplnených skutočností nezistila dôvody na zmenu svojho stanoviska. Zároveň poukázala na skutočnosť, že sťažovateľmi napádané rozhodnutia súdov nadobudli právoplatnosť 4. januára 2013, a pretože zákonná lehota na podanie mimoriadneho dovolania v zmysle § 243g Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) uplynula 4. januára 2014, podanie mimoriadneho dovolania nie je prípustné.

Sťažovatelia v odôvodnení sťažnosti bližšie uviedli:

«... Okresný súd Bánovce nad Bebravou a Krajský súd v Trenčíne svojimi vyššie uvedenými rozhodnutiami, ktorými zamietli náš návrh na povolenie obnovy konania ako aj následne Generálna prokuratúra, ktorá odmietla náš podnet na podanie mimoriadneho

dovolania, konali nedôvodne a v rozpore s príslušnými právnymi predpismi upravujúcimi dôvody podania jednotlivých mimoriadnych opravných prostriedkov...

Ako navrhovatelia v 1/ a 2/ rade pokladáme napadnuté vyššie uvedené uznesenia... za nesprávne a nedôvodné, vydané v konaní, ktoré bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako aj za rozhodnutia spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci. Naše výhrady ako navrhovateľov smerovali aj voči nesprávnemu vyhodnoteniu celého doposiaľ vykonaného dokazovania...

... naďalej trváme na tom, že návrh na obnovu konania podaný predchádzajúcim právnym zástupcom JUDr. Jánom Čarnogurským bol podaný dôvodne... JUDr. Čarnogurský... označil znalecké posudky znalca P. a jeho dodatok, z ktorých vychádzal súd, ako zmätočné, protirečivé, chybné a pod., teda už v tom čase ich hodnotil tak, ako ich teraz označil Ústav súdneho inžinierstva Žilina, (ďalej tiež „USI“). Vo vzťahu k predmetnému posudku sa rovnako vyjadril aj Okresný súd Bánovce nad Bebravou,... keď konkrétne stanovisko USI označil ako dôkaz významne spochybňujúci znalecký posudok p. P. Súd v pôvodnom konaní práve vychádzal z týchto v súčasnosti hodnotených ako nesprávnych a vadných znaleckých posudkov a námietky v tomto smere vyslovené z našej strany ako navrhovateľov a nášho právneho zástupcu do úvahy nebral a nezohľadňoval, a to ani po predložení znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. K.

O nepoužitelnosti, resp. nevhodnosti použitia znaleckého posudku znalca p. P. sa vyjadrilo aj samotné Ministerstvo spravodlivosti SR v liste zo dňa 30. 08. 2011 adresovanom nám... na základe nášho dopytu,... preto si v danej veci vyžiadalo odborné stanovisko Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity...

Zamietnutím obnovy konania súd nebral do úvahy skutočnosť, že nález USI ako aj posudok Ing. K. bol spôsobilý dôkaz privodiť pre účastníka konania priaznivejšie rozhodnutie. Súd ale nebral do úvahy tú skutočnosť, že sme skutočne my navrhovatelia bez svojej viny nemohli listinný dôkaz - nález USI použiť... Sťažnosť na znalca p. P. sme podali ako navrhovatelia dňa 28. 11. 2008, Ministerstvo spravodlivosti SR ju... vybavilo až písomným oznámením zo dňa 05. 10. 2011. Táto sťažnosť bola vybavená až na základe urgencye podanej na Úrade vlády SR, pričom vybavovanie samotnej sťažnosti trvalo viac ako 2 a pol roka. ...

Čo sa týka konštatovania okresného súdu ako aj krajského súdu, že nebola naplnená podmienka obnovy konania, že ako navrhovatelia sme nie bez vlastnej viny nemohli vykonať a použiť novo získané dôkazy v pôvodnom konaní ako dôkaz, že vykonanie takéhoto dôkazu sme mohli navrhnúť v pôvodnom konaní pred vyhlásením dokazovania za skončené, vychádza z nesprávne vyhodnoteného a poznaného skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia veci...

Navrhovatelia sme po vykonaní posudku p. P. vniesli formou dôkazov do konania množstvo skutočností, ktoré akúkoľvek odbornú fundovanosť a hodnovernosť tohto posudku vyvracali. Povinnosťou súdu stanovenou zákonom bolo dosiahnuť náležité objasnenie veci, pričom tejto zásady konania sa nemusí účastník konania výslovne dovolávať. Posudok p. P. vzhľadom na vnesené argumenty nebol a nemohol byť dôkazom spôsobilým na ukončenie veci v neprospech nás ako navrhovateľov...

Samozrejmým a automatickým postupom, aký mal v dokazovaní v záujme náležitého zistenia skutkového stavu súd zvoliť bez toho, že by ho výslovne účastník konania navrhoval, bolo vyriešenie všetkých vytýkaných nedostatkov posudku p. P., a to aj formou pribratia kontrolného znalca do konania.

Taktiež aj skutočnosť, že účastník konania nebol s posudkom spokojný a predkladal argumenty, ktoré ho evidentne vyvracali a navrhoval ich vysporiadanie, je možné za použitia extenzívneho výkladu považovať za návrh na nový znalecký posudok.»

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo R. V. a B. V., upravené v § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní vedenom pod č. k. VI/3 Pz 103/13/1000-9 bolo porušené.

2. Základné právo R. V. a B. V., upravené v § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod č. k. 16 Cob 198/2011 bolo porušené.

3. Základné právo R. V. a B. V., upravené v § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod č. k. 5cb/52/2011 bolo porušené.

4. *Rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR o domietnutí opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania č. VI/3 Pz 103/13/1000-9 zo dňa 31. 01. 2014 a 19. 12. 2013 sa zrušuje a vec vracia na nové konanie.*

5. *Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16 Cob 198/2011 zo dňa 30. 11. 2012 sa zrušuje a vec vracia na nové konanie.*

6. *Rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5Cb/52/2011 zo dňa 25. 10. 2011 sa zrušuje a vec vracia na nové konanie.*

7. *R. V. a B. V. sa priznáva náhrada trov konania a právneho zastupovania.“*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 52/2011, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob 198/2011 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 Pz 103/13/1000.

1. K namietanému porušeniu označeného práva postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb 52/2011

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu okresného súdu v konaní o návrhu na obnovu konania vedenom pod sp. zn. 5 Cb 52/2011, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovatelia aj využili, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

2. K namietanému porušeniu označeného práva postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob 198/2011

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny záver, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02), pretože jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona

o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Na rozdiel od dovolania, ktoré má neúspešný účastník konania priamo k dispozícii (môže ho sám podať), na podanie mimoriadneho dovolania je oprávnený iba generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Samotný podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. I. ÚS 67/02).

Na plynutie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemá vplyv doručenie oznámenia o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ale rozhodujúci je dátum nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu (II. ÚS 357/06). Sťažovatelia sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. apríla 2014 namietali porušenie svojho označeného práva postupom krajského súdu v konaní o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 16 Cob 198/2011, ktoré právoplatne skončilo 4. januára 2013. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť bola nepochybne podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 Pz 103/13/1000.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovatelia namietajú, že generálna prokuratúra pri vybavovaní ich ďalšieho opakovaného podnetu konala nedôvodne a v rozpore s príslušnými právnymi predpismi upravujúcimi dôvody podania mimoriadneho dovolania.

Podľa § 14 ods. 2 písm. c) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) generálny prokurátor je oprávnený podávať najvyššiemu súdu podľa osobitných zákonov a za podmienok ustanovených týmito zákonmi aj mimoriadne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu vydanému v občianskom súdnom konaní.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví

nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2). Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 243e ods. 1 OSP ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243f ods. 1 OSP mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 243g OSP mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Ústavný súd v nadväznosti na citované právne normy v prvom rade zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v predmetnej veci v súlade s predstavami sťažovateľov, nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia ich ústavou garantovaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v už citovanom § 243e a nasl. OSP. Z označených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi, t. j. závisí len od jeho rozhodnutia, či mimoriadne dovolanie podá, alebo nepodá. To zároveň znamená, že sťažovateľ nemá ústavou garantované právo, prostredníctvom ktorého by si mohol „vynútiť“, aby generálny prokurátor vyhovel jeho podnetu, ktorým sa domáhal podania mimoriadneho dovolania.

Uvedenému záveru zodpovedá aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodiť len povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre. Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 147/2010 atď.).

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Pz 103/13/1000-9 z 31. januára 2014 vyplýva, že sa podnetom sťažovateľov zaoberala, avšak ani po preskúmaní novo doplnených skutočností dôvody na zmenu svojho pôvodného stanoviska nezistila. Zároveň poukázala na uplynutie zákonnej lehoty na podanie mimoriadneho dovolania, ktoré nepripúšťa podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľov mimoriadne dovolanie oznámením generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Pz 103/13/1000-9 z 31. januára 2014 nie je v priamej príčinnej súvislosti so žiadnym ústavou garantovaným právom, a preto namietaným postupom generálnej prokuratúry v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľmi označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sa vecne nezaoberal oznámením generálnej prokuratúry o vybavení opakovaného podnetu č. k. VI/3 Pz 103/13-5 z 19. decembra 2013, ktoré sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ani nenamietali. Navyše, vecnému preskúmaniu uvedeného oznámenia generálnej prokuratúry by bránilo aj zmeškanie zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (uvedené oznámenie bolo sťažovateľom doručené 30. decembra 2013), ktoré v zmysle judikatúry ústavného súdu nemožno odpustiť a ktoré je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014